

Ermənistanın siyasi səhnəsində “Ölümlər” oynanılır

“Rejissor” u hiyləgər Paşinyandır

Hamı bilir ki, Paşinyanı Ermənistan siyasətinə kim və nə üçün gətirib. Bu zavallı “siyasətçi”nin qarşısına icrası mümkün olmayan bir məqsəd qoyulmuşdur. Sorosun bic, həm də ağıldan kəm bu “uşağı” Rusiyanı Ermənistandan həm hərbi, həm də siyasi cəhətdən birdəfəlik çıxarmalı idi.

Paşinyanın partiyasının adı da təsadüfi deyildi. Bu partiya Azərbaycanla müharibəyə başlayıb Rusiyanı köməyə çağırmalı idi. Bilirdi ki, Dağlıq Qarabağ Azərbaycanın beynəlxalq ələm tərəfindən tanınmış ərazisi olduğu üçün nə Rusiya, nə də Kollektiv Təhlükəsizlik Müqaviləsi Təşkilatı onlara kömək göstərəsidi. Paşinyan ümid edirdi ki, bununla da Ermənistandakı rusiyapərəst siyasətçiləri fakt qarşısında qoyacaq.

Atalar demişkən, sən saydığını say, gör fələk nə sayır. Pa-

şinyan Ermənistanın timsalında müharibədə ağır məğlubiyyətə uğradı, Rusiya da axıra kimi dedi-yinin üstündə durdu: “Bizim öhdəliyimiz Dağlıq Qarabağla bağlı deyil, Ermənistanla bağlıdır. Əgər Azərbaycan Ermənistanına hücum edərsə, üzərimizə götürdüyümüz bütün öhdəlikləri tam yerinə yetirəcəyik”.

Paşinyanı bu rəzil duruma salan digər faktor isə erməni cəmiyyətində özləri barədə formalaşan təsəvvür idi. Onlar özlərini qəhrəman, bizi isə müharibə aparmaq qabiliyyəti olmayan xalq kimi hesab edirdi. Bir də dünyadakı xristian həmrəyliyinə və güclü diaspora arxayın idilər. Lakin döyüşlər başlanan andan məlum oldu ki, onları müdafiə edənlərin əllərindən sadəcə bəyanatlar verməkdən savayı bir iş gəlmir.

İndi Ermənistanda hamı ağır məğlubiyyətin acısını yaşayır. Heç kim bu reallıqla barışmaq is-

təmir. Paşinyanın əleyhdarları küçələrə çıxıb onun istefasını və linc edilməsini istəyirlər. Paşinyan isə bəyan edir ki, o, heç vaxt istefa verməyəcək. Bilir ki, istefa versə, bu onun məhvi olacaq. Odur ki, həm siyasi, həm də fiziki ömrünü uzatmaq istəyir. Bunu bacaracaq mı, bacarmayacaq mı - zaman göstərəcək.

Paşinyan hərbi məğlubiyyətdən sonra üç siyasi gediş etdi. Bununla ağılı tam itirmədiyini, həmçinin cəmiyyətin həssas nöqtəsinə təsir etmək bacarığını nümayiş etdirmək istəyirdi. Birinci gedişi bu oldu ki, o, müharibəni dayandıрмаğının səbəbini 25 min erməni əsgərinin həyatını xilas etmək istəyi ilə izah edərək dedi ki, əgər müharibəni davam etdirsəydi, onların hamısı həlak olacaqdı. Paşinyanın bu bəyanatı oğulları müharibədə həlak olmayan sadə ermənilər tərəfindən rəğbətlə qarşılandı. Çünki onlar bu

mənasız müharibədə oğullarının özge torpağında ölməsini istəmirdilər. Bununla Paşinyan erməni cəmiyyətinin bir hissəsinin rəğbətini qazandı və onların özünə qarşı olan nifrətini neytrallaşdırdı.

İkinci gediş: müharibənin ilk günlərində məğlubiyyətin qaçılmaz olduğunu gören Paşinyan parlamenti yığaraq deputatlara müraciət etdi ki, cəbhədə vəziyyət gərgindir, Azərbaycan Ordusu güclüdür, müharibəni dayandıraraq, yoxsa davam edək? Hamı müharibənin davam etdirilməsini istədi. Bu isə o demək idi ki, Paşinyan Ermənistanın məğlubiyyətini bu gün onlarla bölüşür.

Bilmirik, Paşinyan Cəlil Məmmədquluzadənin “Ölümlər” əsərini oxuyub, ya yox. Ancaq əsərdə baş verən süjet bu gün Ermənistanın siyasi səhnəsində davam edir. Belə ki, Paşinyan müharibənin davam etməsini is-

təyən 17 müxalifət partiyasına deyir ki, mən imzalanmış bəyanatdan imtina edə bilərəm. Ancaq siz də əvəzində əlinizi daşın altına qoyub bunun altına imza atın. Bir də deyir ki, əgər siz rus qoşunlarının Dağlıq Qarabağdan çıxarılmasını və müharibənin davam etməsini istəyirsinizsə, yenə də bu barədə sənəd imzalamalısınız. Onun, rus demişkən, bu “xitri xodu”ndan sonra qurbağa gölünə daş atılıb. Heç bir siyasi partiya həmin sənədlərin altına imza atmaq istəmir. Çünki ortada Rusiya amili var. Ermənistanda heç kəs unutmayıb ki, “başqa sevdaya” düşənlər parlament zalında güllələnərək qətlə yetirilə bilərlər.

Bu üzdən Ermənistandakı siyasi partiyalar “ilanı seyid Əhməd əli ilə tutmaq” istəyir. Yəni hamı Ermənistanda pişiyin boynuna zınqırovun asılmasını istəsə də, bunu etməkdən boyun qaçırır.

Rüstəm KAMAL,
“Azərbaycan”